

ΣΕ ΜΙΑ ΠΟΥ ΜΕ ΡΩΤΟΥΣΕ

(Παραφρασμένο από ένα μου ποιηματάκι γαλλικό)

Μὲ ρωτᾷς ἂν πρέπει νὰ πιστέβης. Τὸ ρώτημά σου φοβερό. Κάθε ἀπόκριση γελοία. Ὁ νοὺς ἐδῶ δὲ σημαίνει. Σημαίνει μόνο ἡ καρδιά.

Πές μου, παιδάκι μου, ἓνα πράμα καὶ σώνει. Στὴν ψυχή σου μέσα νιώθεις Θεό; Τότες μπορεῖς νὰ πῆς πὼς εἶναι. Εἶναι, ἅμα ἡ πίστη σου τὸ θέλει. Ἄλλο μυστικὸ δὲν ὑπάρχει.

Μακριὰ ὅμως νὰ στέκης ἀπὸ κάθε σύστημα φιλοσοφικὸ ἀπὸ κάθε δόγμα. Οἱ περισσότεροι δουλέβουν ἓνα θεὸ πού τὸν κάμανε ἀπατοί τους. Κι ἡ Ἐπιστήμη τίποτα μὰ τίποτα δὲν ξέρει.

Ἐσὺ πάλε πὺ εἶσαι Ρωμιά, ἴσως νὰ ξαίρης καλῆτερης ἀπ' ὅλους θρησκεία καὶ πατρίδα. Νὰ τὸ δικό σου τὸ πιστέβω.

Δεφτέρα, 12 τοῦ Νοέμβρη 1923

ΕΦΥΓΕ ΠΙΑ

Τὸ ξέρεις, ἀγάπη μου πὺ παλιὰ παλιὰ δὲν εἶσαι, τὸ ξέρεις πὼς σκοτώθηκα γιὰ σένα. Πῆρα τὸ κουμπόρι ἓνα πρωτὶ καὶ τράβηξα ντρίτα στὰ μυαλά μου. Δὲν πειράζει πὺ δὲν τῶκαμα ἐγὼ, παρὰ πὺ τῶκαμε τὸ πρόσωπο, ἑνὸς μου ρομάντζου. Δὲ βασανίστηκε τὸ πρόσωπο, βασανίστηκε ἐγὼ καὶ μισῶ ἀπὸ τότες, γιατί σ' ἀγάπησα. Σ' ἀγάπησα λωλὰ καὶ τόρα ἡσύχασα πὺ ἀφησες τὴ χώρα κι ἐφυγες πιά. Δὲ φοβοῦμαι μήπως ἄξαφνα σηκωθῶ νὰ πάω νὰ σε σκοτώσω ἑσένα τὴν ἴδια.

ΨΥΧΑΡΗΣ